

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 2. Quis possit concedere indulgentias, & quænam causæ ad id requirantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

à casibus quibuslibet, & censuris absoluat, & in votis, aut irregularitatibus dispense, vt fieri solet in iubilais: quæ omnia fufius explicata & probata reperiuntur apud eundem Bellarm. supra cap. 9. vbi monet Indulgentias illas, in quibus mille & plurium annorum remissio conceditur, suspectas & à quæstuarijs confectas nonnullis videri; cum non soleant Pontifices concedere Indulgentias nisi tot annorum, quod solebant pœnitentiæ iniungi; quæ quidem non extendebantur vltra septem, aut decem, aut viginti annos, aut certè ad totam vitam, quæ vltra centum annos prorogari non solet: quanquam Tolet. lib. 6. cap. 23. Indulgentias eiusmodi rectè concedi posse contendit, si per illas intelligatur tantum pœnæ remitti, quantum redimere deberet peccator per pœnitentiã, quæ tot millibus annorum duraret; cuius quidem pœnæ reatum non est creditu difficile à multis incurri, qui (vt scriptura loquitur) *Sibiunt quasi aquam iniquitatem.*

PARAGRAPHUS II.

Quis possit concedere Indulgentias, & quam causam ad id requirantur.

SVPPONIMVS ex Bellarm. lib. 1. de Indulg. cap. 5. & Suar. disp. 69. de Pœnit. sect. 4. Indulgentiæ concessionem respectu viuorum fieri per modum cuiusdam absolutionis, quæ annexam habet solutionem ex thesauro Ecclesiæ, vt constat ex varijs summorum Pontificum diplomatis, quæ ibidem refert Bellarm. Diximus, (respectu viuorum;) quia si quæstio sit de defunctis in Purgatorio existentibus, Indulgentiæ ipsis applicantur non per modum absolutionis, cum nullam in eos Ecclesia iurisdictionem obtineat; sed tantummodo per modum solutionis seu suffragij; sicut captiuum apud Turcas

Tarcas detentum Rex Gallia non per viam authoritatis, ut in proprio regno, sed tantum per viam solutionis, redemptionis liberate potest. Quod quis autem modo concedatur Indulgentia, siue per modum absolutionis, siue per annexam habeat solutionem, siue per modum simplicis solutionis; certum est in concedente requiri Iurisdictionem in foro exteriori Ecclesie; quia sine illa neque absolutionem concedere, neque bona Ecclesie communia in eius thesauro deposita legitime dispensare potest.

Dicendum 1. summum Pontificem ex iure diuino habere plenissimam potestatem concedendi quaslibet Indulgentias omnibus & singulis Christi Domini fidelibus. Quod constat tum ex potestate illimitata à Christo Domino primario, & præ reliquis Apostolis concessa S. Petro, cui succedit summus Pontifex; S. Matth. 16. *Tibi dabo claves regni cælorum: &c. & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in cælis, &c.* Tum etiam ex eo, quod ad conferendas Indulgentias duplex ex parte concedentis requiritur potestas; vna in eos, quibus conferuntur, altera in thesaurum Ecclesie ex quo desumuntur: vnaque autem illam potestatem in summo Pontifice plenissimam reperiri apud omnes Catholicos constat, & magis adhuc constabit ex iis quæ infra dicentur tract. 2. cap. 3. de legibus. Addit Tolet. lib. 6. cap. 25. Concilium generale similem habere potestatem concedendi quaslibet Indulgentias etiam plenarias, quod à Conc. Lateranensi factum fuisse dicit.

Dicendum 2. Episcopos etiam habere potestatem conferendi aliquas Indulgentias, ut patet ex cap. *Nostra* de pœnit. & remiss. & ex ipsius Ecclesie praxi satis constat possunt enim Episcopi conferre Indulgentias vnius anni in Dedicatione Ecclesie, & quadraginta dierum in anniversario Dedicationis; quam vltimam Indulgentiam possunt, quodcumque ipsis libuerit, ex causa aliqua legitima concedere, ut habetur ex cap. *Cum eo*, de pœnit. & remiss.

Querunt Theologi, an Episcopi potestatem illam conferendi

Ferendi Indulgentias habeant tantum ex iure humano, seu ex concessione summi Pontificis, an vero ex iure diuino; & si ex iure diuino, cur adeo restricta & limitata sit? Omnis variis Doctorum responsionibus probalissime loqui videntur ij, qui asserunt Episcopos hanc potestatem ex iure diuino habere; cum sint (vt dicit Apostolus 1. Cor. 4. *Dispensatores mysteriorum Dei*; & à Spiritu sancto regimini Ecclesie præpositi sint, Act. 20. *Spiritus sanctus posuit Episcopos, regere Ecclesiam Dei*: qui tamen hoc regimen, & illa dispensatio subordinatur regimini, & dispensationi generali, quam summus Pontifex in vniuersam Ecclesiam obtinet, ideo penes illum est, eiu(m)odi potestatem in Episcopis ob causas aliquas iustas, & rationabiles extendere, vel restringere, vt docet & fuse probat Iamb. disp. 3. de Indulg. art. 1. qui ibidem ex Nau. & aliis obseruat Cardinales etiam posse concedere Indulgentias centum dierum; idque non tam à iure, quam à consuetudine, & concessione summi Pontificis.

Quod vero spectat ad Abbates, Parochos, &c. rectè docet Bellarm. lib. 1. de Indulg. cap. 11. nullos Clericos, aut Sacerdotes Episcopis inferiores ex iure posse concedere Indulgentias, sed (vt habetur cap. *Accidentibus*, de excessibus Prælatorum) solummodo ex commissione Pontificis maximi vel Episcoporum. Vbi etiam obseruat ex S. Doctore in 4. di. 20. q. 1. a. 4. q. 1. nullos propriè loquendo in Ecclesia esse, aut dici debere Prælatos, nisi solos Episcopos; cum sint integri alicuius populi Rectores, & quasi in quodam Ecclesiastico regno præsent hominibus omnium aratum, sexuum, ordinum, & conditionum; Abbates vero & Parochi sint quasi vnius familie patres: vnde, cum Indulgentiarum concessio non nisi ad Ecclesie Prælatos spectat, sequitur illam esse Episcoporum propriam, non verò aliorum, qui ipsi sunt in Ecclesia inferiores.

Dicendum 3. non solum legitimam autoritatem, sed etiam iustam aliquam, & rationabilem causam requiri ad hoc, vt licitè, & validè Indulgentia conferantur. Ita S. Thom. S. Bona, & alii quos citat, & sequitur Bellarm. sup. cap.

cap. 12. & constat ex Extrauag. *Vnigenitus*, vbi Clemens dicit Christum Dominum Ecclesie thesaurum per Vicarios reliquisse fidelibus dispensandum *Salubriter & extrarationabilibus, & iustis causis*: & ex Conc. Constantiensi sess. vlt. vbi dicitur suspectos de hæresi interrogandos esse, an credant summum Pontificem concedere se Indulgentias *ex causa rationabili*.

Quæres, quænam causa iusta, & rationabilis esse debeat ad concedendum Indulgentias. Respon. iuxta probabiliorum Doctorum sententiam ad id requiri, modo, vt causa illa sit pia, & Deo grata, sed etiam quam habeat cum ipsa Indulgentia proportionem. S. Bonau. Rich. Major, Sor. Nau. & alij plures citat, & sequitur Bellarm. cit. cap. 12. Ad hanc proportionem duo præsertim requiruntur: primum est, vt concedatur Indulgentia ob pium aliquod finem, cuius affectio sit magis Deo honorifica, & Ecclesie utilis, quàm pœnitentialis satisfactio, quæ per Indulgentiam relaxatur: secundum est, vt ad Indulgentiam illam percipiendam opus aliquod faciendum scribatur, quod sit aptum & vtile ad finem huiusmodi consequendum: e. g. quando summus Pontifex Indulgentiam concedit ijs, qui verè pœnitentes, & confiteantur sacra Communionem refecti preces, & alia pietatis opera pro hærese extirpatione, & Christianorum pace Deo obrulerint; finis quem sibi proponit Pontifex, licet hærese extirpatione & Christianorum pax, est hæc dubiè maximè Deo honorificus, & Ecclesie proficiens opera item ad finem illum obtinendum iniuncta, id aptissima sunt, vt per se patet; & sic proportio debita peritur.

De hac verò causa, eiusque iusta proportionem per ipsum concedentem Indulgentias iudicium esse debet, rectè monet Bellarm. supra cap. 12. nec subditorum temerè de eiusmodi rebus iudicare: imò (vt docet Hamb. disp. 3. art. 4.) periculosum est, quascunq; Indulgentias quibuslibet ex causis concessas parui facere

Quana

PRIM

mun

s. sect.

non pot

clesia,

& alii a

probabi

functis

posse.

Secu

vni

unde ibidem observat Indulgentias illas, quæ conceduntur usui granorum benedictorum, rosariorum, piarum imaginum, & similiarum rerum, quæ minimi momenti videntur, ex causa maximè justa, ac rationabili à summis Pontificibus interdum posse concedi.

Rectè tamen observat Laym. cap. 4. de Indulg. post Nav. & alios, quòd quamvis causa sufficiens, & justa in concessione Indulgentiæ alicujus u. g. plenariæ reperiatur, fieri tamen posse, ut non omnes integram consequantur; si videlicet illorum aliqui ad maximam pro peccatis commissis temporalem pœnam subeundam obligati opus iniunctum repidè peragant: quia, quamvis causa Indulgentiæ in se justa sit, illorum tamen respectu aliquo pacto deficit ob imperfectam dispositionem; quod etiam constat ex Extravaganti 1. Bonaficii 8. de pœnit. & remiss. & ex S. Bonav. in 4. dist. 20. part. 2. art. 7. quæst. 6. ubi dicit *Homines plus vel minus participare de Indulgentia, prout plus vel minus ad illius causam accedunt.*

PARAGRAPHUS III.

Quanam conditiones requirantur in eo, qui Indulgentiarum fructum percipere intendit.

PRIMA conditio est, ut sit homo baptizatus, ut ex communi & certa Theologorum sententia docet Suar. disp. 53. sect. 4. thesaurus siquidem Ecclesiæ valide dispensari non potest nisi filiis Ecclesiæ; nec absolvi possunt ab Ecclesiæ, qui eius jurisdictioni non subsunt: Nav. tamen & alii apud Laym. cap. 6. de Indulgentiis existimant probabile esse, Catechumenis tum vivis, tum defunctis Indulgentias per modum suffragii prodesse posse.

Secunda conditio est, ut is qui percipit Indulgentias,
subditus